

Jász Attila

amikora

amikor a büfés eladta már
az utolsó lángost is
lelakatolta a bódét
és hazament rég

amikor a parton már senki
csak néhány széltepte sirály
ők sejtetik csupán
te vagy az utolsó király

mert mi mást is csinálhatna itt bárki
mint türelmetlenül vár
varázsolják már végre vissza
gondtalan és csúnya békácskává

akárha

(Vö. Nietzsche: „Mintha nem lenne
mindegyik szó zseb is.”)

lyukas zsebemet lyukas zsebemnek hívom
és pontosan arra használom
amire alkalmatlan
telepakolom

mindenféle dologgal
amelyeknek nélküle nem lenne helye
ezért nélkülözhetetlen
noha folyton keresgélem

az elveszített tárgyakat,
akár ha szavakat

egyegész

mindent levettem szépen sorban
ing póló nadrág
szavak mondatok hagyták
el a testem ott álltam sortban

így önként visszavágot
szárnyaim nem takarhatták el
a rengeteg részletet
amiből össze kell majd raknod

egy egész költszetet

nemmindig

a vers néha angyalsuttogás
sustorgás vagy sutyorgás a szív kamrájából
csak nem mindig érteni rendesen
túl csendesen lehelődik belső fülkagylódba

és talán a bennünk lévő ördög mentolos szájszaga
is bezavar olykor
s nem mindig jókor
suttog a benned élő versangyal

és nem mindig szavakkal

vagykitudja

bizonytalan vagyok
mint Schrödinger macskája
életben leszek-e még
ha jön a kvantumegér

vagy én is eltűnök hirtelen
ahogy a doboz és benne a tudós
képzelt macskája
vagy ki tudja meddig tartanak bent

míg utol nem ér
a radioaktív
vagy jobb esetben
a természetes bomlás